

„Pu otsas on meil surm warfi kää! —
 Wõib olla, et nende jokidega same ommeti
 ni paljo päiwi weel Ma peäl ellatud, et
 wõime omma kurje kumbeid parremine
 kahhetseda, ja sure Jummalä käest andeks
 palluda!“ — Teised kaks ütlesid nisammoti.

Maggasid weel se õ, jubba hommikul
 Arst tõi ühhele sokkoladi, teisele kohwe,
 kolmandale tewet; ja nenda keik päwad
 ikka seddasamma üht joki, ei leiba egga
 lihha, ei kalla egga leent, ei mingisuggust
 muud senna kõrwa, et meestel kül hädda kää.

Sokkoladi wõtja ellas 8 kuud, ja
 surri selle kätte.

Kohwe joja ellas 2 aastat, ja pididi
 hinge heitma.

Tewe prukija ellas 3 aastat, ja läks
 ka omma teed.

Agga sinna, luggija, tänna Jumma-
 lat, et sulle polle tarwis sokkoladi war-

rude aial, egga kohwe hommiko warra, ei
 ka tewet õhto hilja, waid wöttad wet kae-
 wust, ehk tari astja seest, ehk õllut tobiga,
 ja olled selle kää terve, jõudus ja ommas
 rammus; agga õppi nüüd selle kolme war-
 ga luggemise tükki jures, kui sa mitte
 enne jubba ei teadnud, et pühha kirri ei
 üttele üksi, et: „Jodikud ei pea Jummalä
 riki pärrima!“ waid et ta ütteleb seälsammas
 kohhas ka, et: „Wargad ei pea Jummalä
 riki pärrima!“ — (1. Kor. 6, 10.)